

det kunde blive forkastet, saaledes at Regjeringens Forslag blev vedtaget uforandret. Derfor som den Tanke, der gjentagne Gange er udtalt af en tidligere Indenrigsminister, havde holdt sig i Regjeringen, den nemlig — for at bruge den daværende Ministers egne Ord — at Kjøbstadboere og Landboere skulde vænnes til at gaae i Tøj sammen, og dersom en fælles Overcommunalbestyrelse var bleven stiftet tilveie ved Lov, er det klart, at en Afgjørelse som denne burde have ligget hos den; derom kan der efter min Mening fornuftigvis ikke være nogen Tvivl, men denne Tanke er opgivet af den nuværende høitærede Minister, det være nu med Rette eller med Urette, derpaa skal jeg ikke inblade mig; vi vide Alle, at han gaaer i en anden Retning. Under disse Omstændigheder er det vist, at man, naar der foreligger Tilfælde, hvori Kjøbstædernes og Landets Interesser ere forskellige og staae imod hinanden, mangler en Opmand, men det er til dette Brug, jeg troer, vor Indenrigsminister er særdeles vel stillet. Det foreliggende Tilfælde er, som de allerfleste Sager, vi have med at gjøre, et Pengepørgsmaal. Jeg kan godt tænke mig, at en eller flere Provinshøyer, der have Landeveie, som ende ved Byen, maaskee uden særdeles paatrængende Grunde kunde trænge paa at faae disse Landeveisgader tildeels betalte af Amtsrepartitionsfonden, ligesom jeg paa den anden Side ogsaa kan tænke mig et Amtsraad, der kan være temmelig haardhjertet i saa Henseende ligeoverfor en Kjøbstad, men i alle Tilfælde af denne og lignende Natur forekommer det mig, at Ministeriet maa være den naturlige Opmand, indtil en overordnet fælles Bestyrelse af Communerne saavel for Kjøbstæderne som for Landet kommer til stede. Dette er imidlertid ikke den eneste Grund for mig til at holde Veien aaben for, at andre Kjøbstadsgader kunne komme ind under og blive classificerede med Landeveie. Vi vide Alle, at Grunden, hvorfor de saakaldte Hovedlandeveisgader i en tidligere Tid bleve adopterede som saadanne, var den, at Hovedlandeveisfærdslen gik over disse Gader, hvorfor man derfor antog, at der var større Slitage og større Færdsel paa disse end paa andre Gader. Denne Grund er nu idetmindste paa mange Steder i en meget væsentlig Grad svunden bort som

Følge af Jernbanerne, men desuagtet har saavel Regjeringen som Udvalget ubetinget villet beholde disse Gader under de samme Betingelser som hidtil, naturligvis med den Forskjel, at Amtet kommer til at betale istedetfor Staten. Dersom Udvalget havde slaaget en thj Streg over alle Bestemmelser om Landeveisgader, havde jeg maaskee kunnet gaae med, skjøndt jeg ikke troer det, da det mulig vilde have faldet for tungt paa enkelte Byer, men dette er i alt Fald ikke skeet. Man beholber den tidligere Stilling, uagtet Marsagen, hvorfor disse Gader ere optagne som Landeveisgader, er forsvunden, og medens jeg troer, at det ikke er vanskeligt at paavise, at der er flere Kjøbstadsgader, hvorpaa der er fuldt saa megen Færdsel i deres Egenstab af Fortsættelser af Landeveie, har man dog her, i ethvert Fald ved Forslaget under Nr. 2, lagt uoversigtelige Hindringer i veien for, at disse kunne komme i Betragtning, saalænge denne Lov gjælder. Det kan ikke nægtes, at Forslaget under Nr. 3 aabner en Uvei, men det forekommer mig dog, at man derved lægger Afgjørelsen temmeligt eensidigt over til Amtsraadet. Det kan ikke hjælpe, at vi vilde skaane os for den Tanke, som vi dog maae gjøre os fortrolige med, at Grunden, hvorfor Kjøbstædernes og Landets overordnede Communalbestyrelse ikke bliver een og den samme, er den, at man troer, der er modsatte Anskuelser, som ikke endnu ret godt kunne forliges. Det er Hovedgrunden; den kan mere eller mindre tilbækkes, men den stikker dog frem og navnlig i enhver Udtalelse, som gaaer i en noget yderligere Retning i saa Henseende. Naar nu det Tilfælde indtræder, at en Kjøbstad trænger paa og kommer med sine Grunde, de være skyldstgjørende eller ikke, saa siger jeg, at det er for eensidigt, idet det overlader det til Amtsraadet at afgjøre, om Fordringen er berettiget eller ikke, skjøndt Kjøbstaden ikke er repræsenteret deri. Her er to forskellige Interesser, som mødes og brydes, og Ministeren er da den naturlige Opmand, hvilket ogsaa er gjort gjældende i flere Tilfælde. Ligesaavel som man, naar to Amtsraad komme til at brydes om et vist givet Tilfælde, tager Indenrigsministeren som afgjørende Autoritet, troer jeg ogsaa, dette er